

Vydešeně jsem vzhledla, a v tu ránu bych se nejradyji propadla do země. Vedle mě stál majitel cukrárny, bylo mu přinejmenším sto padesát a já do něj byla zavěšená.

Honem jsem se ho pustila a rozhlédla se. Sven stál před cukrárnou se dvěma kornouty zmrzliny v ruce a udiveně na mě zíral.

Majitel cukrárny mě povzbudivě poplácal po rameni. „Já jistý, že ty najít milý kluk v tvém věku.“ A vzal roha.

Měli by vydat zákon, který by majitelům cukráren starším šestnácti let zakazoval nosit tenisky a džíny.

Sven pomalu došel ke mně. „Tedy tebe člověk vážně nesmí nechat ani chvíli bez dozoru. To si musím zapamatovat.“

„Měl stejné tenisky jako ty,“ zoufale jsem se to pokoušela vysvětlit.

„Aha,“ zamyslel se Sven. „Takže na tohle ty u kluků letíš. Na tenisky. Zajímavé.“

„Ne, samozřejmě že ne, ale...“

„V pohodě, jsem rád, že všechno je zase při starém,“ zasmál se. „Už se mi po tom tvém zmatku trochu stýskalo.“

Vyčerpaně jsem se o něj opřela.

Majitel cukrárny se právě ohlédl a užasle na mě vykulil oči. „Že to šlo ale pronto!“ zavolal, uznale pokýval hlavou a vztyčil palec.

Sven mě chytil kolem ramen a já mu chtěla zamilovaně položit hlavu na ruku. Bohužel jsem zapomněla, že v ní drží zmrzlinu. A tak jsem zamilovaně položila ucho na kopeček zmrzliny.

Vykřikla jsem a uskočila jsem. Fuj, to bylo ale studené a mokré! Ucho jsem měla celé ulepené od zmrzliny.

Sven se na mě s údivem podíval. „To jíš zmrzlinu vždycky takhle? Nebo jen některé druhy?“

„Pokud chceš vědět, jestli je ta zmrzlina opravdu dobrá, musíš ji otestovat všemi smysly,“ vysvětlovala jsem mu, zatímco